

PRVÝ MUŽ VIERY

ÁBEL

"Vierou doniesol Ábel Bohu väčšiu obeť než Kain, ktorou to vierou dostal svedectvo, že je spravodlivý, keď svedčí Bôh pri jeho daroch, a ňou, zomrúc, ešte hovorí."
Žid. 11,4

Prvým stvoreným človekom bol Adam, ale nebol prvým mužom viery - tým sa stal Ábel

Vieš, kto bol prvým mužom viery? Mohol alebo by mal byť tým mužom Adam, lebo potom, čo prišiel o miesto v Edene, o krásnu Božiu prítomnosť, schopnosť byť bezprostredne v obecenstve s Bohom, svojim Otcom, tak musel zákonite začať chodiť vierou, inú možnosť nemal....

Ale jeho zlyhanie bolo také tragické pre celé ľudské pokolenie, že on zostal iba symbolom pádu a oddelenia sa od Boha (Rim. 5, 12-17).

Stratil všetko - svoje postavenie, večný život, spojenie s Láskou a všetkým dobrým..., a to všetko si už iba pamätal. Aj preto nemohol byť mužom viery, lebo v ňom žil obraz starého Edenu, starého raja a ten je naveky nenávratne stratený. On sa stal človekom z hliny (1Kor. 15,47), ktorého budúcnosť je hlina, rozpad, večné zatratenie.

Boh ihneď po narušení, infikovaní

Jeho úžasného programu a plánu, aj keď bol dokonalý a nádherný, od neho upustil, nechal ho zámerne zatiaľ spustený - ale stvoril nový.

Nové nebo a Novú zem....(2Pet. 3,13; Zj. 21,1)

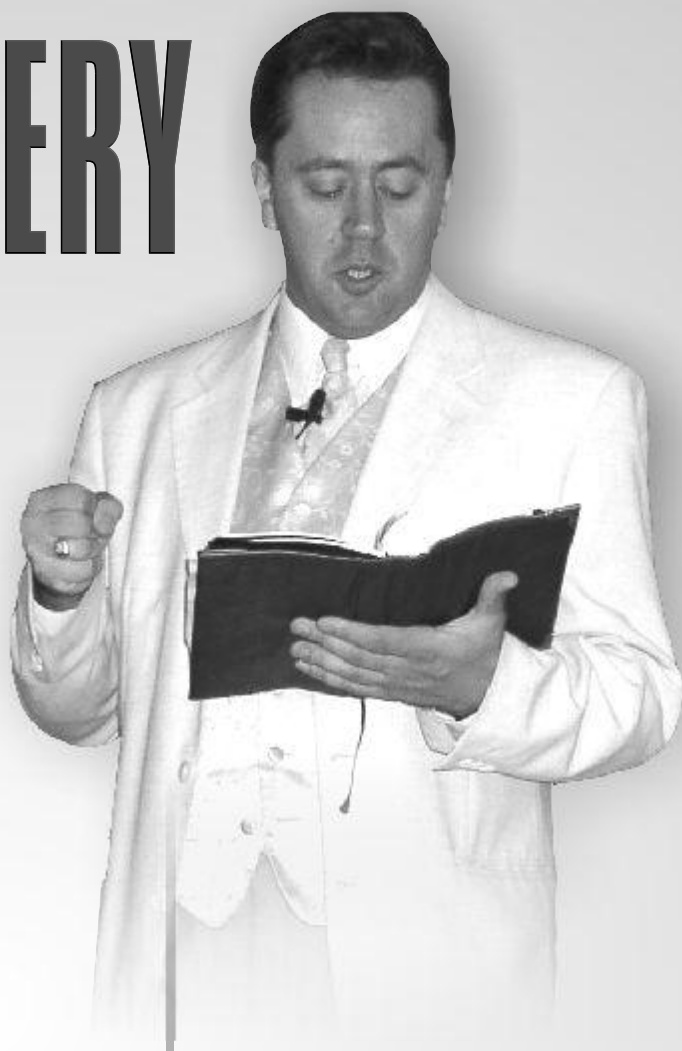
Vedel veľmi dobre, že Adam je prikovaný ku starému programu - raju - ktorý stratil...

Potom, čo zlyhal a vypadol z Božieho krásneho plánu, potom, čo sa pre svoju neposlušnosť našiel v tejto biede, frustrácii, ponížení a smrteľnosti, ešte viac žiaval po tom, čo stratil...

A stále sa vracal späť k tomu, čo už nemalo mať žiadnu budúcnosť.

Preto sa u neho nemohla krásne rozvinúť viera.

Program však ešte stále beží a láskavý, milujúci Otec do neho zasahuje v maximálnej miere, aby z neho vytrhol čo najviac ľudí, ktorých bytie naplánoval. Vytrhol aj nás, teba i mňa, aby nás zahrnul do svojho nového plánu pre Nové nebo a Novú zem - pre nový raj Eden, ktorý je už hotový a aj cesta do neho je otvorená.

A vstupuje sa do neho len a jedine Vierou - Vierou Ježišovou - Baránkovou, ktorý zaplatil nesmiernu cenu za naše vykúpenie, aby každý, kto v Neho verí a prijme Jeho dokonalé dielo spasenia na kríži, zmieri sa s Bohom, naveky sa s Ním spojí prostredníctvom znovuzrodenia, mohol začať žiť ten nový život, nový program.

A tým prvým mužom viery sa stal Ábel, ktorý získal z toho, čo mu rozprával "otec" Adam a mama Eva, z toho úžasného zaslúbenia fantastickú vec, potrebnú na napojenie sa na Boha, Jeho Ducha a nebeskú dimenziu vôbec - VIERU.

Odvtedy do neho prúdil tok duchovných informácií, lásky, života a moci z neba a viera v ňom začala pracovať a konať - v ňom a cez neho.

Teda prvým mužom viery bol Ábel.

Ábel vierou obetoval to najlepšie, čo mal

Áno, Ábel sa spomína v Biblii ako prvý muž, ktorý mal niečo dočinenia s vierou, s tou skutočnosťou, s ktorou ako s jedinou dokážeme vstúpiť do obecnstva a komunikácie s Bohom, získať Jeho pozornosť, priazeň, nakloniť si Ho.

V dobrom slova zmysle "donútiť" Ho k tomu, aby si všimol človečika na zemi a začal konať v jeho živote zázračné mocné skutky (...v skutočnosti Boha nie je možné k ničomu donútiť - ani tých, čo s Ním chodia - On je suverénny, zvrchovaný Panovník, Kráľ a Vládca všetkých vecí viditeľných i neviditeľných, celého univerza...,všetko sa hýbe len vďaka Jeho slobodnému rozhodnutiu, všetko udržiava Slovom svojej moci, ak niečo je - existuje - tak len vďaka tomu, že to On chcel; On je Ten najslobodnejší zo slobodných, nikto Ho nemôže, nedokáže zmanipulovať ani donútiť k ničomu, čo ON NECHCE!!!).

Možno ti ešte stále nie je jasné, že prečo sa ako "prvý", kto veril, spomína Ábel a nie Adam.

Už sme to čiastočne v úvode vysvetlili: Božie slovo je perfektné, precízne, dokonalé a úžasné, dáva odpoveď na všetko - aj keď nie vždy priamo, ale na nič nezabúda.

Predsa Adam nechodil vierou...., ale videním, On videl Boha tvárou v tvár..., a predsa padol, lebo neveril Jeho slovu. Boh sa po páde Adama a po tom, čo svojím pádom, neverou vrhol všetkých svojich potomkov, celé ľudstvo, všetky generácie ľudskej civilizácie do strašného otroctva pod nadvládu krutovládca, tyrana, luhára a vraha, satana, rozhodol obdarovať a vyzbrojiť každého človeka, ktorý bude hľadať u Neho spásu - záchranu, útočisko, Jeho plány, Jeho život, . . . , ú ž a s n ý m f e n o m é n o m , prostriedkom, mocou, komunikačným prostriedkom, univerzálnou entitou

pochádzajúcou priamo z Jeho vlastného srdca, bytia - esenciou - zo seba samého - VIEROU.

Mocou, ktorá dokáže roztrhať nepriateľa Boha a Jeho stvorenia - človeka, stvoreného z lásky a pre Jeho lásku - satana, na márne kúsky. Ľudia sa snažili k Bohu priblížiť, dostať sa k Nemu, získať Jeho priazeň rôznymi formami, prostriedkami, obradmi, rituálmi. Vymysleli si a vymýšľajú - inšpirovaní a klamaní tým, ktorý ich podviedol a oklamal - k Bohu všemožné cesty, aby sa dostali späť do stavu, z ktorého vypadli, aby sa vymanili zo slabosti, nešťastia, smrti, lebo to cítia všetci ľudia vo všetkých kultúrach, že stratili to najdôležitejšie, akokoľvek to nazývajú.

Dôkazom toho je to obrovské množstvo náboženstiev, filozofií, mystérií, životných koncepcií, horších, lepších,....

Ale nenachádzajú, trápia sa naďalej a sú nešťastní.

Adam stratil blaženosť, Eden - raj,

šťastie, zmysluplnosť, večný život, krásu, moc,schopnosti, stratil Toho, ktorý Ho splodil, aby mal účasť na Jeho pretekajúcej blaženosti a živote, o akom nemáme „ani šajnu“ - o akom sa nám ani nezdá, len Ho tušíme.

My Ho vďaka Jeho prítomnosti, mocným vyliatím Ducha Svätého a Jeho pomazaniu, tak krásne často na Bohoslužbách - a to pritom len v mikroskopických dávkach, ale takých sladkých - prežívame.

Vieš, o čom hovorím. Diabol dostal človeka preč od Toho, ktorý je jeho jediným šťastím, naplnením, radosťou, životom, láskou ... a jednoducho všetkým, čo potrebuje a po čom túži.

A všetky deti Adamove to zdedili do svojho genetického fondu a rodia sa s týmto zúfalým naháňaním a nenachádzaním šťastia, blaženosti, radosti, hojnosti, biedou, pominateľným leskom slávy, miznúcou láskou, ale tak reálnou bolesťou, utrpením v sebe, uvedomením si svojej konečnosti, nedosiahnuteľnosti večného šťastia, neudržateľnosti krásy a dobra, blízkosti smrti a hrôzostrašného zla v seba, ale aj s tušením strateného raja....

Ačo s tým.

Tu nastupuje diabol vtedy, keď sa už človek nabaží hedonistických chutí, hojnosti žiadostí, a predsa zostáva prázdny a nenaplnený....

Alebo práve naopak, vstupuje do človeka bičovaného neschopnosťou dosiahnuť naplnenie svojich duchovných, duševných, materiálnych, sociálnych a všetkých možných potrieb a ponúka riešenie na ten páličivý smäd a hlad v duši oboch typoch týchto ľudí a všetkých možných nuansov tejto rapsodickej práce v človeku s ponukou svojich odporých majestátnych či neuveriteľne prostých aj sprostých falzifikátov, podvrhov, ktorými sa človek zúfalo snaží dosiahnuť nebesia, Boha, Jeho

Najvyššia obeta bola prinesená na kríži

priažeň, ochranu, pomoc, požehnanie, dosiahnuť raja napojenie svojho vyprahnutého spáleného ducha, ... A tak človek prijíma od toho, ktorý ho brutálne podviedol, oklamal a oddelil od zdroja života, blaženosti a Lásky - cesty, obrady, rituály, koncepcie zákazov, príkazov, pravidiel, noriem, foriem, ktoré mu zabezpečia spásu, stav blaženosti - nirvánu, náklonnosť..., ale padá však hlbšie a hlbšie, trápi sa viac a viac, absolvuje všetky tie obrady, ale nič, len psychologická sugescia, falošné uspokojenie miesto skutočnej zmeny a dosiahnutia cieľa.

Je to v človeku, celá tá rapsódia a žiadnemu náboženstvu, žiadnemu náboženskému zakladateľovi, či vodcovi sa nepodarilo človeka z tejto frustrácie, tragédie, stavu neschopnosti žiť, milovať, kraľovať, byť šťastný, dostať, až na Jedného - Ježiša Krista.

Lebo ak hovoríme o **prvom mužovi viery**, ktorým nebol Adam a ani jeho prvorodený syn Kain, ktorý má mimochodom iné neslávne prvenstvo (za chvíľu ho krátko spomeniem), tak môžeme hovoriť o ňom len vďaka dokonalému dielu jediného Víťaza nad hriechom a smrťou, nad tým krutým chaosom a rapsódiou, ktorá žije v

každom jednom človeku, pokiaľ ho nezabije, len vďaka jedinému Vykupiteľovi, Spasiteľovi a Napraviteľovi všetkých vecí - Ježišovi Kristovi, ktorý zbavil scenáristu, režiséra a tvorca nešťastia človeka i ľudstva, moci, porazil ho a každého jedného z nás vyslobodil a umožnil nám vojsť do krásneho nového života - do Božej slávy, blaženosti, a to tým, čím sám ON - Ježiš Kristus porazil krutého vládcu temna a navždy ho pozbavil moci nad človekom - VIEROU, za čo Mu patrí neskonale večná vďaka.

"ktorý dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého podľa vôle Boha a nášho Otca,"

Gal. 1,4

"ktorý nás vytrhnul z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky,"

Kol. 1,13

A Ábel vďaka tomuto dokonalému víťazstvu Ježiša Krista na kríži mohol dávno, dávno predtým, ako došlo k samotnému vykúpeniu, prijať vopred tú úžasnú schopnosť - VIERU - začať ju používať, víťaziť nad satanom a získať Božiu lásku, pozornosť,

priazeň, náklonnosť, pomoc do každej situácie. Ako sa to stalo, ako získal vieru, ktorou poriadne našťaval satana?

Porozumel Božiemu plánu tisícky rokov predtým, ako sa naplnil a prijal ho - vstúpil do neho.

Ako sa to stalo, môže sa to stať aj mne dnes, môžeš získať takú priazeň, pozornosť Božiu, Jeho moc? Celkom iste, lebo dnes je už dielo hotové, dokonané!!!

"A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha."

Ján 19,30

A Boh otvoril prameň, z ktorého viera tečie prúdom ako majestátna rieka, ako vodopád. Stačí len z toho prameňa piť a piť, čerpať bez akéhokoľvek obmedzenia.

"Kto verí vo mňa, jako hovori Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra."

Ján 7,38

Stačí len vziať prijať, nechať sa "zaplaviť-zatopiť" vierou.

"aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby sme vzali nám určené synovstvo."

Gal. 4,5

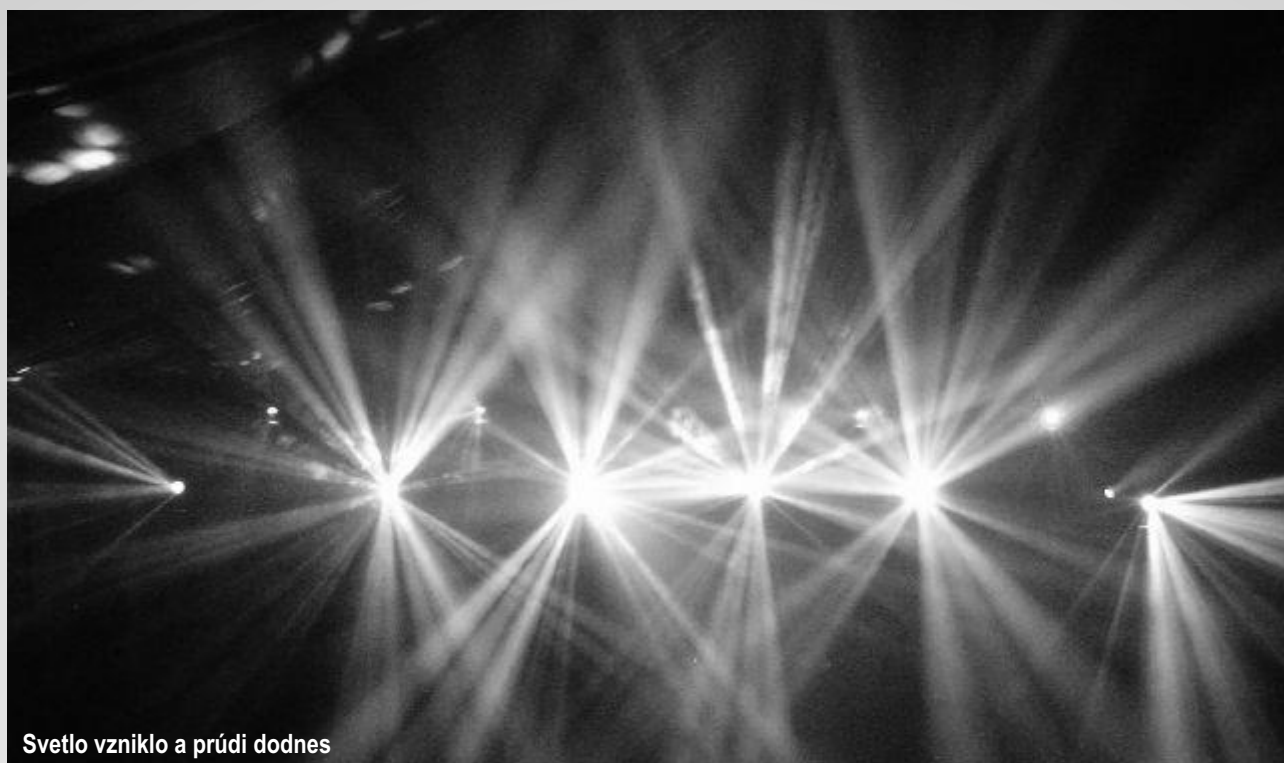
Ábel urobil to isté, no nie je to úžasné? A to ešte predtým, ako sa stalo to samotné vykúpenie. Teda ako mohol, ako získal vierou ešte predtým, ako nás Kristus vykúpil a obdaroval Abrahámovým požehnaním, zaslúbením Ducha (Ducha Viery)-spôsobiť to, že na nás prešlo v Kristu Ježišovi?

"Kristus nás vykúpil zpod zlorečenia zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve, aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámové, aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru."

Gal. 3,13-14

Mohol, lebo Boh sa postaral o to, aby každý, kto chcel, mohol zvíťaziť nad satanom a byť v Božom pláne. Ábel mohol so zreteľom na to, čo urobí Boží Syn v plnosti času na Golgotskom kríži. Nikto v nebi o tom nepochyboval, že Ježiš pôjde na Zem a že urobí to, čo sa od Neho očakáva, že sa Mu to podarí - že vyleje svoju

Svetlo vzniklo a prúdi dodnes

nevinnú krv, obetuje sa, vykúpi a spasí človeka a spojí nanovo a navždy s Otcom cez znovuzrodenie sa. Umožní mu stať sa Jeho synom, a to sa naozaj stalo. Vďaka tomu mohla viera pracovať v Ábelovi, vypôsobiť v ňom moc Božiu, Božie schopnosti a hlavne porozumieť Božiemu plánu nápravy a záchrany.

Keď mohla v ňom, tak o to viac, keď už je dielo spasenia hotové, dokonané, môže viera vzniknúť v tebe a pracovať pre teba, pre tvoje víťazstvo nad hriechom, slabosťami, chorobami, neúspechmi, pádmi a vôbec nad každou mocou satana. Toto chce Boh. No dobre, ale ako vznikla viera v Ábelovi a ako vznikne vo mne.

Boh sa o to postaral, aby mohla v Ábelovi vzniknúť.... Boh dal na Zemi vzniknúť silu, ktorá porazí, zničí a roztrhá na drobné kúsky temnú silu a vyslobodí človeka a každého z ľudskej civilizácie, z moci ukrutného satana.

Ako?

Tak, ako stvoril všetky veci - celý viditeľný i neviditeľný vesmír a všetky sily pôsobiace v ňom. Presne tak, ako napríklad stvoril svetlo:

*"A Bôh riekol: Nech je svetlo!
Abolo svetlo."* 1M. 1,3

Boh riekol a v momente celý chladný a zatiaľ tmavý vesmír naplnil nesmierne silný prúd fotónov a začal prúdiť naprieč celým vesmírom rýchlosťou 300 000 km/s, rýchlosťou, ktorá je pre nás ešte aj dnes ľudskými schopnosťami, napriek prudkému rozvoju vedy a techniky v poslednom storočí, nedosiahnuteľná a fascinujúca...

Boh vyslovil slovo: ... a Svetlo vzniklo a prúdi dodnes a poriadne zamotáva hlavu vedcom, či je vlnenie alebo prúd častíc. Nevedia to dodnes, vraj i to, i ono,.... A tak Boh umožnil ešte väčšej moci a ešte rýchlejšie dravo sa valiacej moci, schopnej víťaziť nad klamárom a vrahom od počiatku - satanom - vzniknúť a pracovať v človeku pre jeho spásu a Božiu slávu. Ihneď po páde človeka, potom, čo sa dal tak ľacno a strašne podviesť temným anjelom - vraj bohovia budete (parafrázujem) - a potom, čo sa našiel nahý, slepý, okradnutý o večnosť a schopnosti, oddelený od lásky, Boh vyriekol mocné slovo:

"A pološím nepriateľstvo

medzi tebou a medzi ženou, medzi твоjim semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päťu."

1M.3,15

A Adam neprestával o tom hovoriť. To slovo sa zarezalo do Ábelovho srdca a od toho momentu v ňom neprestalo znieť. Lebo Boh vložil do toho slova viac ako nádej - moc viery, moc víťaziť. Boh vložil do toho slova budúcnosť, riešenie, obraz, ako sa to všetko skončí. V tom slove bola a je porážka satanova, definitívna, "rozdrtenie" jeho hlavy, jeho plánov, jeho klamstiev, jeho ríše temna. A v Ábelovi začala už po prvom počutí vznikáť zvláštna vzrušujúca, vibrujúca, nekonečne zvláštna radosť prinášajúca skutočnosť. Ako sa teda stal mužom viery?

Ako sa stal mužom viery - ako sa stať ďalším víťazom - mužom viery na zemi

Ludské pokolenia sa zúfalo snaží dosiahnuť nebesia

1. Počul, čo Boh vyriekol a zostalo to navždy v ňom

Tak sa dostal do zoznamu večných víťazov. Počul a prijal zaslúbenie Božie a splodilo to v ňom zvláštnu schopnosť dôverovať Bohu. Žiaľ a frustrácia, ktoré vyvierali z toho, čo videl okolo seba, mizli zakaždým, keď v ňom znelo to silné mocné slovo vyrieknuté Bohom.

Istota, žiadna pochybnosť - žila v ňom vždy, keď v ňom znelo Božie zaslúbenie.

Keď videl prvýkrát realitu smrti, ako mu zomrela zo stáda ovečka alebo keď uvidel pozostatky uhynutých zvierat, keď videl zúfalstvo a smútok vlastných rodičov zo straty bezprostredného obecnstva s Bohom, smútok zo straty úžasného raja a nesmrtnosti.

Keď videl prvýkrát známky porušenia na rodičoch, či na sebe samom, či v živej i neživej prírode okolo seba, naplňali ho myšlienky nekonečného

strachu a smútku,....to sa deje aj tebe dnes.

Aj keď mu rodičia hovorili o tej úžasnej Božej prítomnosti, o kráse raja, vždy v tom bol smútok, žiaľ a zúfalstvo...

Ale keď Adam vyslovil tie slová Božieho zaslúbenia o tom, že ten lý bude mať rozdrvenú hlavu, že skončí sa vláda temna a smrti, v jeho srdci vždy vzplanul a zažiaril ten zvláštny plameň, ktorý ho naplnil svetlom, mocou, láskou a istotou.

Vtedy začal vidieť všetko v úplne inom svetle. Nebola to už nekonečná dráma a tragédia, konečnosť a porušiteľnosť, strata príjemných a dobrých vecí v živote a z toho vyvierajúci pocit smútku, bezútešnosti a zúfalstva, čo v ňom zneli, žili a ním hýbali smerom k porážke, bolesti a frustrácii, ale práve naopak.

Tie slová čím silnejšie v ňom zneli, tým viac mu dávali silu nad tým všetkým víťaziť, zdolávať to všetko zlé, slabé a

nepríjemné...

Ba čo viac - prinášali mu stále hlbšie a hlbšie porozumenie Božieho plánu pre seba aj pre všetkých potomkov človeka....

Pri zaznení tých slov zrazu počul Boží hlas, ktorý hovoril v jeho srdci, síce tíško, ale s takou nehou, mocou, plnil ho takou istotou, presvedčením, že nebolo miesto pre žiaden strach, žiadnu pochybnosť a už ho to nieslo do toho správneho konania.

Nikdy viac už nehľadel na tú porušenú zem, prírodu, stvorenie, rodičov, na svoju vlastnú porušiteľnosť, aj keď ju cítil a videl všade okolo seba a vyzeralo to tak, ako keby ona víťazila, ale hľadel na to zaslúbenie.

Bol stále silnejší a silnejší...., vedel, čo má robiť...a vyhrával.

... pokračovanie v čísle 2/2010

Mikuláš Gócze